

har ikke kunnet finde Grunden dertil — men jeg mener, at de bør overvejes, om man ikke af rent praktiske Hensyn bør sætte en saadan Grænse.

I andet Stykke af § 5 gives der en Bestemmelse om, at de nærmere Regler for Fordelingen af Snekastningsbyrden skulle gives i et af Amtsraadet efter Forhandling med Sogneraadene for større eller mindre Distrikter i Amtsraadsfredsen affattet Regulativ. Denne Del af Bestemmelsen er ganske i sin Orden, men naar der saa endvidere tilføjes visse Begrænsninger med Hensyn til, hvorledes Stalene skal være, er jeg ikke saa ganske sikker paa, at det vil være rigtig. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde være ønskeligt at lade Amts- og Sogneraadene have en vis Frihed med Hensyn til Affattelsen af Regulatorerne, og at altsaa disse særlige Bestemmelser bør udgaa.

I § 7 stod der tidligere en Bestemmelse om, at Skovstyld skulde deltage halvt mod Ager og Engs Hartkorn i Snekastningsbyrden. Denne Regel var ganske selvfølgelig og behøvede i Grunden ikke at staa i Lovforslaget. Man kunde have ladet dette Spørgsmaal være helt uomtalt, thi vi have i Forvejen en Regel, der vilde medføre, at Skovstyld kun kom til at deltage halvt mod Ager og Engs Hartkorn. I Lov af 20de Juni 1850 § 21 om Hartkornsudblygningen staa der nemlig, at Skovstylden skal fremtidig tage Del i alle kommunale og offentlige Byrder halvt imod Ager og Engs Hartkorn. Det var ikke en ny Regel, der blev givet ved denne Lov, men en gammel Regel, som blev optagen i Loven, og i 1850 optog man den vistnok væsentlig kun for at hæve en Tvivl om, hvor vidt Skovstyld skulde tage Del i alle kommunale Byrder. Det er altsaa paa Ordet „alle“, at Vægten i den nye Regel ligger, thi at Skovstyld kun skal svare halvt mod Ager og Engs Hartkorn er en gammel Regel. Nu kan man gerne være enig i, at Skovstylden bidrager ikke tilstrækkelig til de kommunale Udgifter i Forhold til den Skatteværdi, som Skovene nu til Dags have, og det kan gerne være, at naar man tager Skovstylden som en Helhed, vilde den slet ikke komme for stærkt med, om den skulde tage dobbelt imod, hvad den hidtil har baaret, men dette er et, og et andet er, om man saaledes kan omordne Forholdet ved simpelt hen at sige, at nu skal Skovstyld svare lige med Ager og Engs Hartkorn. Det tror jeg ikke paa nogen Maade, at man kan. I det andet Ting har man, saa vidt jeg stønner, gjort den Betragtning gældende, at Skovstylden oprindeligt er sat efter Svinsolden saaledes, at et Stykke Skov, der afgav

Olden til 24 3 Aar gamle Svin, blev sat til 1 Td. Skovstyld, og — siger man saa — Svineopføddningen i Skovene har nu ingen Betydning mere, men derimod er det klart, at den Indtægt, der nu høves af Dræbestanden i Skovene, er mange Gange større end den Indtægt, man tidligere havde efter Svinsolden, og der kan da — saaledes ræsonnerer man videre — intet siges imod, om vi nu, da Forholdene ere saaledes forandrede, bestemme, at herefter maa Skovstylden svare lige saa meget som Ager og Engs Hartkorn. Men det Ræsonnement holder ikke Stik. Hvis Forholdet var det, at den gamle Skovstyld, der var sat efter Svinsolden, endnu hvilede paa de samme Skove i det samme Forhold, som oprindeligt, var der maaste ikke saa meget at indvende derimod, men Forholdet er jo i Virkeligheden helt forandret. Det er ganske rigtig, at den nye Styldsatning ikke omfattede Skovene, og for saa vidt kan man sige, at den lod Skovstylden uforandret, men ikke desto mindre er det sikkert, at der med Skovstylden er foregaaet en saa gennemgribende Forandring, at det vilde være aldeles upassende, om man nu vilde forandre Bestatningen blot med en Forandring af Forholdstallet. Jeg skal i al Korthed minde om, hvorledes det er gaaet, og hvorledes Skovstylden ser ud, naar man ser den i Virkeligheden nu til Dags. Der er for det første slet en meget væsentlig Forskydning, om jeg saa maa kalde det, af den gamle Skovstyld, der paahvilede Skovene. Til Dels ligger dette i Forhold, der ligge forud for den nye Styldsatning, thi da der blev lagt Skovstyld paa Skovene ved Matriklen af 1688, blev den i Grunden ikke paalagt selve Skovene og disses Ejere, men i Matriklen blev Skovstylden ført paa den, der havde Ret til Svinsolden i Skovene, og det var som oftest ikke Skovejerne, men i Reglen Fæstebønderne. Derfor blev Skovstylden, der blev lagt paa Skovene, lignet og sat paa Fæstegaardene. Da saa Skovene udfiktedes af det Fællesskab, der bestod mellem de egentlige Skovejere og de berettigede med Hensyn til Svinsolden og Græsningsen i Skoven, gjorde man det ikke paa den Maade, at man førte Skovstylden tilbage fra Bøndergaardene og lagde den paa Skovene, men man lod Skovstylden blive hvor den var og Resultatet blev derfor, at der ved disse Udiftninger i Virkeligheden blev mange Skove, som helt mistede deres Skovstyld. Denne blev liggende paa Bøndergaardene, og Skovene selv og de Godser, hvortil de hørte, bleve fri for Skovstyld. Det er Tilfældet med, saa vidt